

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Podhrázkým v právní věci **žalobkyně: S. G.**, státní příslušnost U., nar. x, t. č. pobytem X., zastoupené Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. eur., advokátem se sídlem Karolínská 654/2, Praha 8, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, 170 34, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2017, čj. OAM-10/LE-BE01-BE02-PS-2017,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Praze se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaný dle § 46a odst. 1 písm. e) č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zajistil žalobkyni v zařízení pro zajištění cizinců (dále též „ZZC“), přičemž dobu trvání zajištění stanovil do 3. 5. 2017.

Žalobkyně předně namítla nenaplnění zákonného důvodu zajištění. Poukázala na to, že z napadeného rozhodnutí nevyplývají žádné skutkové okolnosti, který by mohly dostatečně odůvodňovat závěr, že v jejím případě existuje důvodné podezření, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podala pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Žalovaný uvedl, že žalobkyně přicestovala na území ČR v roce 2013 a do svého zadržení měla dostatek času k podání žádosti. Tím však automaticky nemůže být dána účelovost žádosti. Posouzení účelovosti musí být doplněno dalším jejím kvalifikovaným hodnocením. Mimo to měl žalovaný zvážit i zajištění dle § 46a odst. 1 písm. a) až d) a f) zákona o azylu, a teprve ve chvíli, kdy by učinil kvalifikovanější závěr o důvodnosti žádosti, prodloužit zajištění dle písm. e). Pouze na základě podané žádosti o mezinárodní ochranu lze na její účelovost usuzovat, jen je-li tento závěr podložen a řádně odůvodněn řetězem dalších skutečností, které svědčí pro závěr splňující předpoklady dle písm. e) zmíněného ustanovení. Protože však taková úvaha v napadeném rozhodnutí absentuje, postupoval žalovaný v rozporu § 68 odst. 3

správního řádu. Žalobkyně v této souvislosti poukázala dále na to, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že nebude na žádost o udělení mezinárodní ochrany aplikovat § 16 zákona o azylu týkající se žádostí zjevně nedůvodných. Pokud nepovažuje žádost za zjevně nedůvodnou, pak nemůže být ani „účelová“, protože důvody pro udělení mezinárodní ochrany buď dány jsou, nebo ne. Z hlediska účelu normy tedy účelovost žádosti znamená totéž, co zjevná nedůvodnost. Žalovaný tak označením žádosti za nikoli zjevně nedůvodnou vyloučil aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalobkyně v návaznosti na výše uvedené poukázala též na to, že žalovaný ani nezjišťoval skutkový stav, ale pouze převzal závěry policie učiněné v souvislosti se zajištěním žalobkyně za účelem správního vyhoštění dle zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k absenci jakéhokoli dokazování tak žalovaný nebyl schopen zohlednit okolnosti, za kterých žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu. Napadené rozhodnutí proto nesplňuje nároky kladené na něj § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, ale ani judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalobkyně dále zdůraznila, že při řešení omezení osobní svobody jednotlivce jsou zvýšené nároky na odůvodnění rozhodnutí oprávněné.

Žalobkyně dále namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ohledně možností uplatnění alternativ zajištění dle § 47 zákona o azylu. Aby bylo rozhodnutí přezkoumatelné, je nutné, aby se žalovaný vyjádřil ke každé z možných alternativ zajištění. Žalovaný však pouze s poukazem na nerespektování povinnosti vycestovat z území ČR v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění ze strany žalobkyně dovodil neúčinnost takových opatření. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 192/2014. Žalobkyně však s poukazem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem čj. 41 Az 7/2016-20, uvedla, že žalovaným citovaný rozsudek se týká zajištění cizince podle zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění, kde správní orgán nedisponuje správním uvážením o uplatnění zvláštních opatření. V případě žalobkyně se však nejedná o zajištění za účelem správního vyhoštění, a proto skutečnost, že žalobkyně v minulosti nerespektovala rozhodnutí o správním vyhoštění, nepředstavuje dle zákona o azylu důvod pro její zajištění ani důvod, pro který není možno uplatnit některé ze zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. Možnost uložení zvláštního opatření je kromě případů nezletilých osob bez doprovodu a některých případů zranitelných osob limitována pouze za situace, kdy žadatel o mezinárodní ochranu dříve závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu zvláštním opatřením ve smyslu § 46a odst. 2 téhož azylu. V ostatních případech je vždy nutné zkoumat možnost uložení zvláštního opatření namísto omezení osobní svobody žadatele a závěr náležitě zdůvodnit. Pokud žalovaný předpokládal, že žalobkyně by v případě propuštění ze ZZC nespolečupracovala se správními orgány, bylo namístě se nejprve zabývat možností využití některého ze zvláštních opatření, vzhledem k tomu, že právě zvláštní opatření slouží k zajištění součinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany. K tomu žalobkyně dodala, že má zajištěné ubytování ve společné domácnosti se svým přítelem, jehož jméno neuvedla na policii, jelikož v té době nebyl v ČR a nemohl se tedy dostavit k svědectví. Byt je na adrese X, přičemž předtím spolu čtyři roky sdíleli společnou domácnost a celkově jsou spolu osm let. To dle žalobkyně svědčí o stabilitě jejích poměrů a o tom, že v jejím případě nelze hovořit o vyhýbání se kontaktu se správním orgánem v průběhu řízení. Napadené rozhodnutí neobsahuje žádnou konkrétní úvahu ohledně toho, proč by stanovení povinnosti osobně se hlásit u správního orgánu nemělo být dostačující k zabezpečení účasti žalobkyně v řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Žalobkyně rovněž namítla, že žalovaný při stanovení délky trvání zajištění překročil meze správního uvážení, neboť celková doba 106 dní (pouze o 14 dní méně, než je maximální povolená doba zajištění) není přiměřená a žalovanému nic nebránilo stanovit délku zajištění podstatně kratší a případně ji prodloužit. Žalobkyně má žalovaným stanovenou dobu za

nedostatečně odůvodněnou, přičemž poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu, čj. 3 Azs 24/2013 - 42, který akcentuje nutnost podrobného odůvodnění trvání doby zajištění. Dále pak s poukazem na judikaturu Evropského soudu pro lidská (rozsudek ve věci Rashed v. Česká republika) namítla, že se žalovaný při stanovení délky zajištění nedostatečně zabýval jeho účelem, protože skutečnost, že řízení o mezinárodní ochraně bude v první instanci trvat přibližně 106 dnů, není relevantním argumentem proto, že žalobkyně má být zajištěna právě oněch 106 dnů. Žalovaný vyšel z toho, že řízení ve věci mezinárodní ochrany bude ukončeno ve lhůtě 90 dní, což je polovina zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, a dále předpokládal, že žalobkyně podá proti tomuto rozhodnutí žalobu. Tyto úvahy jsou však pouze spekulativní a účelové s cílem stanovit trvání zajištění žalobkyně na co nejdelší možnou dobu a nikoli na dobu přiměřenou.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že z napadeného rozhodnutí je jasné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. V rozhodnutí popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově. Připomněl, že o udělení mezinárodní ochrany požádala až v době, kdy bylo rozhodnuto o jejím zajištění a umístění do ZZC za účelem vyhoštění vzhledem k absenci platného pobytového oprávnění či víza, nerespektování správního vyhoštění a prokazování se padělaným dokladem. Žádost podala až po několikaletém nelegálním pobytu na území ČR, kdy se zde pohybovala a pracovala. Žalobkyně si byla vědoma uloženého správního vyhoštění, stejně tak své povinnosti vycestovat z území ČR a EU, přesto nevycestovala a nadále zde pobývala. Navíc se nijak nesnažila o prodloužení svého pobytu na území ČR legální cestou a obstarala si padělaný občanský průkaz Rumunska. Na základě toho žalovaný vyvodil účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu a existenci důvodných předpokladů pokračující hrubého nerespektování právního řádu ČR. Jednání žalobkyně, jak plyne z její pobytové historie, nedává dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení spolupracovala se správním orgánem a případně respektovala důsledky negativního rozhodnutí ve věci její žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Na tom nic nemění ani to, že žalovaná uvedla adresu svého pobytu na území ČR, neboť to nemůže poskytnout dostatečnou záruku její spolupráce v průběhu azylového řízení odůvodňující uložení mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. K tomu žalovaný podotkl, že žalobkyně uvedla adresu Praha 6 - Velešlavín s tím, že zde není hlášena k pobytu, ani nemá označen svým jménem zvonek bytu či poštovní schránku, není uvedena ani v nájemní smlouvě. Takto uvedená adresa nedává dostatečnou záruku, že se zde jmenovaná bude reálně zdržovat i v budoucnosti. Zejména v kontextu s nerespektováním uděleného výjezdního příkazu v minulosti a obstaráním si padělaného dokladu totožnosti, kterým se navíc úmyslně prokazovala státním orgánům. Co se týče v žalobě zmíněného přítele, během řízení o správním vyhoštění žalobkyně neuvedla, že by na území ČR měla či žila s přítelem ve společné domácnosti, ani že by to plánovala. O žádném příteli, kterého by měla na území ČR, nehovořila. Svůj soukromý život a rodinné vazby celkem podrobně zrekapitulovala a nebyl důvod k tomu, proč by neměla uvést i svého přítele. O příteli, který je ukrajinské národnosti a má na území ČR povolen trvalý pobyt, se poprvé zmínila až při poskytnutí údajů ke své žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 17. 1. 2017. Žalovaný ovšem ani tuto skutečnost nemůže přijmout jako dostatečnou záruku, která by svědčila o spolupráci žalobkyně s českými azylovými orgány a jejím případném přijetí následků negativního rozhodnutí o žádosti, a to zejména z důvodu, že s přítelem sdílí společnou domácnost 4 roky (jak je uváděno v žalobě), tedy společně pobývali i v době, kdy bylo u jmenované rozhodnuto o jejím správním vyhoštění, které nerespektovala a naopak si opatřila padělaný doklad totožnosti občana schengenského prostoru. Volba mírnějších

opatření je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštních opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žalobce na azylovém řízení. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel azylové správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření, k čemuž žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 7 Azs 185/2016-23. Žalovaný má tedy za to, že přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobkyně, ze kterých vycházel a které nenasvědčují tomu, že by se její jednání mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. Proto setrval na svém stanovisku, že byly kumulativně naplněny všechny tři podmínky pro zajištění, neboť žádost byla podána v ZZC, existovaly oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo jej pozdržet, a žalobkyně mohla o udělení mezinárodní ochrany požádat již dříve.

Ve vztahu k námitce týkající se stanovené doby zajištění žalovaný konstatoval, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl zcela konkrétní a specifické okolnosti případu, jak vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci, které svědčí pro závěr, že zajištění po dobu 106 dní je zcela přiměřené. Těmito okolnostmi jsou předpokládána délka řízení o mezinárodní ochraně a případného soudního přezkumu, neochota vycestovat z území ČR, řízení o správním vyhoštění a neexistence významných vazeb na území ČR. Výčet těchto okolností považuje správní orgán za zcela dostačující a plně vystihující důvody přijatého řešení. Žalovaný trvá na tom, že jeho závěr stran délky zajištění cizince neodporuje principu zákazu libovůle, diskriminace, neodporuje lidské důstojnosti, neporušuje princip proporcionality ani rovnosti. Žalovaný doplnil, že při určení délky zajištění vycházel mimo jiné ze standardní délky azylového řízení, ačkoliv předběžně charakterizoval žádost jako účelovou, neboť mu nepřísluší předjímat průběh azylového řízení a nelze dopředu předpokládat, že žalobkyně v průběhu řízení nedoloží azylově relevantní skutečnosti, kterými se pak správní orgán bude muset zabývat v rámci věcného posouzení žádosti, a to i u žádosti původně účelově podané, k čemuž poukázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, čj. 41 Az 17/2016-19. Dodal, že při rozhodování o zajištění žadatele o mezinárodní ochranu je vzhledem ke krátkosti zákonné lhůty k rozhodnutí v určité časové tísní, a proto logicky vychází především z materiálů policie, které bezprostředně předcházejí řízení o mezinárodní ochraně. Obavy z návratu do země původu nejsou schopny vyloučit rozhodnutí o zajištění, protože problematika v zemi původu je především podstatnou otázkou v řízení o mezinárodní ochraně a stěžejním podkladem k rozhodnutí o věci samé. Proto v řízení o zajištění žalobkyně nebylo na místě se zabývat dalšími skutkovými důvody spojenými s nemožností vycestovat nad míru splnění podmínek aplikace § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a proto žalovaný nesouhlasí s tvrzení žalobkyně, že měl zohlednit skutečnosti uvedené žalobkyní v pohovoru.

Ze správního spisu soud v dané věci ověřil, že rozhodnutím Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy ze dne 10. 1. 2017, čj. KRPA-11866-16/ČJ-2017-000022, bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a písm. c) bod 2. zákona o pobytu cizinců a byla jí stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 2 roky. Rozhodnutím téhož správního orgánu ze dne 11. 1. 2017, čj. KRPA-11866-23/ČJ-2017-000022, pak byla žalobkyně zajištěna dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění a umístěna do ZZC, kde dne 13. 1. 2017 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Následně pak žalovaný dne 17. 1. 2017 vydal rozhodnutí o zajištění žalobkyně v ZZC, které je napadeno nyní projednávanou žalobou.

Jak plyne z odůvodnění shora označených rozhodnutí správních orgánů, jejichž skutkové závěry žalobkyně v napadené žalobě nijak konkrétně nezpochybňuje, byla dne

9. 1. 2017 kontrolována hlídkou cizinecké policie, přičemž se prokázala rumunským dokladem (na jméno A. L., nar. x, st. přísl. R.). Kontrolou dokladu bylo zjištěno, že se jedná o doklad padělaný. Po opětovné výzvě k prokázání totožnosti žalobkyně uvedla, že pravý doklad má na adrese v Praze 6, kde byl za součinnosti policie doklad vyzvednut. Jednalo se o cestovní pas Ukrajiny, na základě něhož byla následně žalobkyně ztotožněna. V dokladu ovšem nebylo vlepeno žádné vízum či jiný druh povolení k pobytu na území ČR. Ještě toho dne byla žalobkyně zadržena pro podezření z přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny, a to na základě souhlasu dozorujícího státního zástupce, který dal zároveň souhlas s vedením zkráceného přípravného řízení. Žalobkyně na území ČR naposledy přicestovala v únoru 2013 z Rumunska, přičemž ve svém cestovním dokladu měla vlepen výjezdni příkaz, předtím zde 7 let legálně pracovala. Žalobkyni bylo dne 31. 1. 2013 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. To však žalobkyně nerespektovala, neboť na Ukrajinu nevycestovala, ale v roce 2013 si obstarala rumunský občanský průkaz, a to tak, že odjela do Rumunska, zde se vyfotografovala a opět odcestovala zpět do ČR. Od kamaráda následně za úplatu 10.000 Kč hotový rumunský průkaz převzala.

Krajský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Následně přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobkyně předně napadá samotný závěr žalovaného, který v jejím případě shledal důvod zajištění dle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení žalovaný může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže *„byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdrzet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“*. Jak plyne z odst. 5 téhož ustanovení žalovaný *„v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 120 dnů“*. Žalobkyně v této souvislosti současně namítla, že tento závěr žalovaného není dostatečně zdůvodněn.

K výše reprodukováné námitce krajský soud předesílá, že se nemůže ztotožnit se žalobkyní v tom, že by napadené rozhodnutí bylo ve vztahu k posouzení této otázky nepřezkoumatelné. Svůj závěr, podle něhož žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany podala pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv o udělení mezinárodní ochrany mohla požádat dříve, žalovaný na str. 3 napadeného rozhodnutí odpovídajícím způsobem vysvětlil a odůvodnil. Jistě je možno připustit, že související závěry žalovaného správního orgánu by mohly být detailnější, v tomto ohledu nicméně nelze přehlédnout omezený časový prostor, který žalovaný má k vydání daného rozhodnutí, přičemž rozhodující úvahy, které žalovaného k citovaným závěrům vedly, jsou z napadeného rozhodnutí podle názoru soudu dostatečně seznatelné. Žalovaný srozumitelně a logicky dovodil, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu v ZZC teprve v souvislosti s jejím zajištěním policejními orgány za účelem vyhoštění po víceletém nelegálním pobytu na území ČR. K samotné důvodnosti aplikace § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ve věci žalobkyně soud předesílá, že skutečnost, že žalobkyně pobývajíc na území ČR nejméně od 1. 3. 2013 neoprávněně, mohla požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, než tak učinila, není mezi účastníky sporná

a žalobkyně ji jakkoliv nezpochybňuje. Stejně tak je zřejmé, že danou žádost žalobkyně podala až v ZZC, tedy až po svém zajištění. I tato podmínka nutná pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je tedy v dané věci naplněna. Zbývá tedy posoudit, zda je splněna i zbývající podmínka předpokládaná citovaným ustanovením spočívající v existenci oprávněných důvodů domnívat se, že žádost byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu zajištění. K tomu je třeba uvést, že zákon nepožaduje, aby byla najisto dána účelovost podané žádosti, ale předpokládá toliko existenci oprávněných důvodů vedoucích k domněnce o účelovosti takové žádosti. Jak je přitom zřejmé ze shora reprodukováného správního spisu i z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný v tomto ohledu akcentoval především tu skutečnost, že žalobkyni již bylo uloženo správní vyhoštění, které však nerespektovala a nevycestovala, přičemž se vědomě prokazovala padělanými doklady. Výše uvedené podle názoru zdejšího soudu představuje dostatečný důvod opravňující předpokládat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění. V této souvislosti lze poukázat i na to, že v řízení o vyhoštění žalobkyně dle odůvodnění shora označeného rozhodnutí o vyhoštění (jehož obsah žalobkyně nezpochybňuje) uvedla, že v případě návratu do domovského státu jí nehrozí žádné nebezpečí.

Ve vztahu k výše uvedenému soud ještě dodává, že shledává výraznější rozdíly mezi „účelovostí“ a „zjevnou nedůvodností“ žádosti o mezinárodní ochranu, než činí žalobkyně, neboť množina důvodů zjevné nedůvodnosti žádosti podle § 16 zákona o azylu není shodná s důvody účelovosti žádosti ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Ostatně není vyloučeno, že i účelová žádost může být správním orgánem posouzena jako důvodná (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 31. 8. 2016, čj. 41 Az 17/2016-19). V projednávaném případě však není relevantní posouzení důvodů žádosti o mezinárodní ochranu uvedených žalobkyní, jejichž důvodnost bude posouzena v samostatném řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ale okolnosti, za nichž tuto žádost žalobkyně podala. Právě okolnosti podání žádosti jsou rozhodné pro posouzení účelovosti žádosti ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Upozorňuje-li žalobkyně na to, že v rámci § 46a odst. 1 téhož zákona je k dispozici vícero důvodů, na základě nichž je možno žadatele o mezinárodní ochranu zajistit (aniž by výslovně uvedla, který z těchto důvodů by byl v jejím případě aplikovatelný), lze k tomu pouze uvést, že dle správního spisu a v něm založených rozhodnutí byla v době vydání napadeného rozhodnutí žalovaného totožnost žalobkyně spolehlivě zjištěna a známa [viz písm. a) a b)], nevyplývalo, že by žalobkyně představovala nebezpečí pro bezpečnost státu (veřejný pořádek) či existovalo vážné nebezpečí jejího útěku [viz písm. c) a d)], resp. že by žalobkyně ztěžovala řízení ve věci mezinárodní ochrany [písm. f)]. Ani to, že žalovaný přímo přistoupil k aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tedy nesvědčí nezákonnosti jeho postupu. K související námitce žalobkyně, že žalovaný vycházel pouze ze skutkových zjištění policie, soud konstatuje, že pokud žalobkyně neuvádí, jaká konkrétní skutková zjištění dle jejího názoru v úvahách žalovaného absentují, je taková námitka prostou spekulací. Nadto soud zdůrazňuje, že pokud žalovaný, který je při rozhodování o zajištění limitován krátkou zákonnou lhůtou, vychází z dosavadních skutkových zjištění, byť jiného orgánu, není za předpokladu dostatečnosti těchto zjištění takový postup pochybením žalovaného, nýbrž naopak naplněním obecné zásady hospodárnosti řízení.

Další okruh žalobních námitek vznesený v projednávané věci žalobkyní se týká otázky nemožnosti uplatnění žádného ze zvláštních opatření uvedených v § 47 zákona o azylu, podle jehož odst. 1 se „*zvláštním opatřením rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené*“. Žalobkyně poukazuje na to, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí některou z alternativ dle

citovaného ustanovení vůbec nezabývá. K této námitce je třeba předeslat, že praxe žalovaného, pokud jde o otázku posuzování možnosti uplatnění zvláštních opatření dle citovaného § 47 zákona o azylu, již byla opakovaně podrobena soudnímu přezkumu, a to i ve vztahu k argumentaci obdobné té, kterou v nyní projednávané věci uplatnila žalobkyně (především posouzení přezkoumatelnosti závěrů žalovaného). Zdejší soud k tomu předně uvádí, že si je vědom požadavků judikatury Nejvyššího správního soudu kladených mimo jiné právě na přezkoumatelnost závěrů o nemožnosti uplatnění uvedených opatření. Jak se v tomto ohledu výslovně podává z rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 7 Azs 269/2016-21, v označené věci „žalovaný odůvodnil svůj postup toliko poukazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ... čj. 9 Azs 192/2014-29. Uvedený rozsudek se týkal zvláštních opatření podle zákona o pobytu cizinců, a nikoli zvláštních opatření podle zákona o azylu (...) . Je ... třeba přisvědčit stěžovateli, že úvaha žalovaného o nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu byla nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů; žalovaný odůvodnil svůj závěr o nemožnosti uložit zvláštní opatření velmi obecně a nevypořádal se s individuálními okolnostmi stěžovatelčina případu, na což stěžovatelka poukazovala i v žalobě. Tuto vadu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nelze zhojit doplněním chybějící argumentace ve vyjádření k žalobě, příp. ke kasační stížnosti (...). Nejvyšší správní soud musel stěžovateli přisvědčit i v konfrontaci s obsahem kasační stížnosti, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neobstojí. Zejména v konfrontaci s argumentem, že se stěžovatelka dobrovolně dostavila na policejní pracoviště s (tvrzeným) úmyslem řešit svoji pobytovou situaci (...)“. Naopak v rozsudku čj. 7 Azs 185/2016-23, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „žalovaný se možností uložení zvláštního opatření v napadeném rozhodnutí řádně zabýval. Uvedl, že bylo jednoznačně prokázáno, že stěžovatel nerespektoval svou zákonnou povinnost vycestovat z území České republiky a Evropské unie, a to ani poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění. Proto dospěl k závěru, že by uložení zvláštního opatření nebylo účinné. Tento závěr učinil s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu .. č. j. 9 Azs 192/2014-29 (...). Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem konstatuje, že výše uvedený právní názor je aplikovatelný i na případ stěžovatele. Žalovaný mohl při hodnocení využitelnosti zvláštního opatření vycházet z konkrétního jednání stěžovatele, který od roku 2014 nelegálně pobýval na území České republiky a nerespektoval ani pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, u něhož již uplynula lhůta k vycestování. Stěžovatel si byl vědom svého protiprávního jednání a dlouhodobě v něm pokračoval, čímž prokázal neúctu k právnímu řádu České republiky. Nelze se proto domnívat, že by se mohlo jeho jednání do budoucna zásadním způsobem změnit“.

V nyní projednávané věci je zřejmé, že argumentace uplatněná v žalobě směřuje k závěrům plynoucím z prvního ze shora citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. K argumentaci žalobkyně však považuje krajský soud za nutné poukázat na to, že v relevantní části svého odůvodnění napadené rozhodnutí (str. 4) nevychází pouze z odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 192/2014, jak uvádí žalobkyně, nýbrž popisuje individuální okolnosti, které v případě žalobkyně vedly žalovaného k závěru o nemožnosti aplikace zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu. I zde lze připustit, že odůvodnění napadeného rozhodnutí mohlo být v této otázce ve vztahu k jednotlivým v úvahu přicházejícím alternativám detailnější, nicméně z úvah žalovaného je zcela zřejmé, že pokud jde o zákonem předvídaná zvláštní opatření, přihlédl k tomu, že žalobkyně nerespektovala povinnost vycestovat z území ČR (a to ani po uložení správního vyhoštění) a navíc se zcela vědomě prokazovala padělanými doklady. Výše uvedené ostatně žalobkyně ani v podané žalobě nikterak nezpochybňuje. Stejně tak s ohledem na shora citované závěry Nejvyššího správního soudu nelze přehlédnout, že žalobkyně nehodlala řešit svůj pobytový status na území ČR, ale k jejímu zajištění došlo poté, co byla kontrolována hlídkou Policie ČR

a prokázala se padělanými rumunskými doklady, kdy navíc na území ČR pobývá neoprávněně již od 1. 3. 2013. Za těchto okolností má zdejší soud jednoznačně za to, že v dané věci lze aplikovat závěry plynoucí z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 7 Azs 185/2016-23, a je tak možno akceptovat postup žalovaného, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházel z konkrétního jednání žalobkyně, přičemž přihlédl i k tomu, že nerespektovala uložené vyhoštění, a její neúcta k právnímu řádu ČR jednoznačně plyne z toho, že se zde prokazovala padělanými doklady. K uvedenému lze ještě dodat, že dle správního spisu žalobkyně mimo padělaného rumunského průkazu na jméno A. L., měla na toto jméno vystavenou rovněž kartu předplaceného jízdného „Lítačka“, z čehož je zřejmé, že i po uložení správního vyhoštění vystupovala pod jinou identitou zcela standardně a zřejmě tak zamýšlela činit i nadále. Podle soudu lze za těchto okolností těžko předpokládat, že žalobkyně bude pravidelně osobně docházet ve stanovených termínech hlásit se žalovanému nebo setrvává v pobytovém středisku a bude čekat na výsledek rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu. Na výše uvedeném pak nemůže nic změnit ani žalobkynin tvrzený vztah s přítelem na nové adrese. Toto tvrzení je totiž nekonkrétní (uvádí sice přesnou adresu, jméno však přítele neuvádí ani v žalobě) a ničím nepodložené (nikterak své tvrzení neodkládá ani k jeho prokázání nenavrhuje žádné důkazy); uvedený argument navíc vznesla až v žalobě. Volba mírnějších opatření než je zajištění, mezi něž lze řadit zmíněná zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření, v případě žalobkyně však tento předpoklad dán není. S ohledem na výše uvedené proto ani tento okruh žalobních námitek nelze považovat za důvodný.

Žalobkyně taktéž zpochybnila délku stanoveného zajištění, kterou shledává nepřiměřenou. K tomu lze uvést, že určení konkrétní délky povinnosti setrvat v ZZC podléhá správnímu uvážení žalovaného. To však musí být z odůvodnění rozhodnutí vždy seznatelné a v soudním přezkumu ob stojí jen tehdy, pokud má oporu v konkrétních a specifických okolnostech, jež plynou z kontextu celého odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně popsal úvahu, jíž dospěl k určení doby zajištění, přičemž vzal v potaz jak lhůty pro vydání rozhodnutí v řízení o mezinárodní ochraně stanovené zákonem o azylu a lhůty stanovené soudním řádem správním pro podání žaloby, tak i poznatky ze správní praxe v podobě odhadu, jak dlouho bude s ohledem na konkrétní okolnosti v daném případě řízení o mezinárodní ochraně trvat. Konkrétně žalovaný předpokládá délku trvání řízení ve věci mezinárodní ochrany (90 dnů), dobu potřebnou pro případné podání správní žaloby (15 dnů) a přiměřenou dobu pro doručování (5 dnů). Podle názoru soudu je správní uvážení žalovaného o délce trvání zajištění řádně odůvodněné, a tedy přezkoumatelné. Zároveň je třeba vzít v úvahu, že žalovaný provedl pouze kvalifikovaný odhad a předvídaná délka trvání zajištění se tak může zkrátit či prodloužit v závislosti na různých faktorech, které ovlivňují průběh řízení o udělení mezinárodní ochrany. Co se týče otázky přiměřenosti délky trvání zajištění, s ohledem na délku jednotlivých fází řízení zmiňovaných rovněž v rozhodnutí žalovaného, považuje soud délku zajištění v případě žalobkyně za přiměřenou. Pokud má být účelem opatření podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, mělo by z povahy věci být takové zajištění vázáno na trvání takového řízení. Lze tedy uzavřít, že žalovaný v dané věci stanovil dobu trvání zajištění žalobkyně v rámci zákonem stanovených lhůt zcela přiměřeně, přičemž své úvahy náležitě odůvodnil. Ani tuto námitku žalobkyně proto soud důvodnou neshledal.

Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Soud rozhodl o žalobě bez jednání v souladu s § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť účastníci shodně souhlasili s tím, aby soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. března 2017

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
samosoudce

Za správnost:
Božena Kouřimová